

РЕШЕНИЕ

№ 942

гр. Варна, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

Членове: Тони Кръстев

Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20223100501159 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК и е образувано по **въззивна жалба вх. № 265038/05.05.2022 г.** от „ПИ МАРКЕТ“ ЕООД, ЕИК 202800893, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Люлин VIII“, ул. „Търново“, срещу бл. 817 срещу **Решение № 260231/15.04.2022 г., по гр.д. № 4671/2020 г., на ВРС, VIII с.,** с което е отхвърлен иска за осъждането на „ИНТЕЙК“ ЕООД, ЕИК 203211061, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Г. Ж.“, № 22, вътр. двор, сумата **63.49 лв.**, обезщетение за претърпани имуществени вреди - пропуснати ползи в размер на законната лихва върху главницата от 4395.29 лв., за периода 29.10.2019 г. - 19.12.2019 г., на осн. чл. 403 ГПК.

Въззивникът атакува решението с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност. Счита, че в случая е налице хипотезата на прекратяване на обезпечения иск като за въззивника са настъпили вреди от незаконосъобразно наложено обезпечение. Счита, че отговорността в случая е безвиновна, а юридическите лица не могат да формират вина. Излага, че съобразно разпределената му доказателствена тежест е ангажирал доказателства по всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Цитира съдебна практика, която счита за относима към предмета на спора. По същество отправя искане за отмяна на атакувания съдебен акт и уважаване на предявения иск. Релевира доказателствено искане. Претендира разноски.

В границите на срока по чл. 263 ГПК, въззиваемият „Интейк“ ЕООД, депозира писмен отговор, в който излага становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на атакуваното решение. Счита, че не е налице нито една от хипотезите на разпоредбата на чл. 403 ГПК, доколкото в случая допуснатото обезпечение е било отменено в резултат на упражнено от страна на ответника по него, право на жалба. Счита, че въззивникът чрез разширително тълкуване на посочената разпоредба се опитва да добави ново основание за специфичната безвиновна деликтна отговорна на лицето, по чието искане е допуснато обезпечението. Излага, че едва след разрешаване на материалноправния спор между страните, може да бъде реализирана отговорността за вреди по реда на чл. 403 ГПК. Счита, че е недопустимо въззиваемият да е титуляр на вземането и същевременно да носи отговорност за вредите от запорирането на същото това вземане, неоснователно получено от

въззивника в хода на изпълнителното производство. От друга страна сочи, че въззивникът не е твърдял и не се е установило да е налице хипотезата на злоупотреба с права.

В съдебно заседание страните, чрез процесуални представители, поддържа изложените в жалба и отговора твърдения, възражения и доводи.

Варненски Окръжен Съд по предмета на спора съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от „Пи Маркет“ ЕООД иск за осъждането на „Интейк“ ЕООД, да заплати сумата 63.49 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропусната полза, съизмерима със законната лихва върху сумата 4395.29 лв., за периода 29.10.2019 г. – 19.12.2019 г., на осн. чл. 403, ал. 1 ГПК.

Ищецът „Пи Маркет“ ЕООД излага, че в полза на ответника е допуснато обезпечение на бъдещия му иск чрез налагане на обезпечителна мярка „Запор върху вземането на „Пи Маркет“ ЕООД от „Енерго-Про Продажби“ АД, в размер на 4395.29 лв., по изп. д. № 20197180400634 по описа на ЧСИ рег. № 718, на КЧСИ, с район на действие – ВОС“, при условията на определена гаранция в размер на 439.53 лв. След внасяне на определената гаранция, в полза на ответника била издадена обезпечителна заповед и било образувано изп.д. № 201989504002528. По същото дело ищецът получил запорно съобщение на 29.10.2019 г. Сочи, че допускането на обезпечението било атакувано от него, в резултат от което обезпечението било отменено от въззивния съд. Твърди, че сумата 4395.29 лв., е била налична по сметка на ЧСИ, но в резултат на наложената обезпечителна мярка не е имал възможност реално да я събере и да удовлетвори вземането си. По изложените обстоятелства счита, че е налице хипотезата на чл. 403, ал. 1 ГПК, доколкото обезпечението е отменено, независимо, че такова основание не е изрично посочено в текста на цитираната разпоредба. Счита и, че ответникът следва да понесе риска от незаконосъобразните си действия и да понесе обективната, безвиновна отговорност предвидена в разпоредбата на чл. 403 ГПК. Твърди, че размерът на вредите следва нормативната уредба за забава на парично вземане и е съизмерим със законната лихва. По период обосновава претенцията си с получаване на запорното съобщение на 29.10.2019 г. до 19.12.2019 г., когато е влязло в сила определението за отмяна на обезщетението.

В границите на срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, ответникът депозира писмен отговор, в който оспорва основателността на предявения иск. Не оспорва, че в негова полза е допуснато обезпечение чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ върху процесното вземане, както и, че обезпечението е било отменено по пътя на инстанционния контрол. Оспорва ищецът да е носител на това вземане. Счита, че твърдяните от ищеца вреди в действителност не са настъпили. Още излага, че не е налице хипотезата на чл. 403, ал. 1 ГПК, доколкото уредените в нормата хипотези касаят решаването на материалноправния спор между страните по същество. Поддържа, че законодателят е обвързал дължимостта на обезщетението за вреди резултата от спора между страните, а не с резултата от обезпечителното производство. Сочи, че между страните е налице висящо гр. д. № 18287/2019 г., по описа на ВРС, LI с., чийто предмет е бъдещият иск, за обезпечаването на който е допуснато отмененото вече обезпечение. Посочва, че обезпечението е отменено поради допусната неподходяща обезпечителна мярка, а не поради неоснователност или недопустимост на неговата претенция. Твърди, че не би могло да бъде споделено становището на ищеца, че ответното дружество следва да понесе безвиновната и обективна отговорност. Поддържа, че не са представени каквито и да е доказателства за реално претърпяна вреда от страна на ищеца като е недопустимо законната лихва самостоятелно да определя размера на обезщетението, както и, че е налице неяснота в начина на формиране на периода на претенцията.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Въпросът за допустимостта на въззивната жалба е разрешен с Определение № 2117/06.06.2022 г., поради което жалбата подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на

правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което **се явява валидно**. Искът е с правно основание чл. 403, ал. 1 ГПК, каквато е и квалификацията дадена от първостепенния съд, произнасянето съответства на заявената за разглеждане осъдителна претенция, поради което решението **се явява и допустимо**.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от ВРС, поради което съставът на въззивния съд препраща към тази част от мотивите на атакувания акт, на осн. чл. 272 ГПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 403, ал. 1 ГПК ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. В разпоредбата ясно и изчерпателно са посочени хипотезите, в които може да бъде ангажирана отговорността на ищеца и всички те са обвързани с изхода на производството по обезпечения иск. При всички случаи обаче към този момент обезпечението следва да съществува. Безспорно е, че предвидената в разпоредбата на чл. 403, ал. 1 ГПК, отговорност е обективна и безвиновна, това обаче не означава, че същата следва да бъде ангажирана и аз други освен посочените в Закона хипотези. Извън хипотезите на чл. 403, ал. 1 ГПК отговорността на страната иницирала обезпечителното производство може да бъде ангажирана само в хипотезата на злоупотреба с права. Това е разрешението на въпроса, дадено в Решение № 257/14.07.2011 г., по гр.д. № 1149/2010 г., на ВКС, IV ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК. В решението още е посочено, че конституционно право на всички граждани е да подават жалби, предложения и петиции до държавните органи, както и да търсят защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси. Поради което и не може да се ангажира отговорността на молителя по чл. 390 ГПК, извън хипотезите на чл. 403 ЗЗД, дори когато молбата за обезпечение или исковата претенция се окажат неоснователни. Изключението е, когато страната е предприела съответните действия при злоупотреба с права - арг. чл. 3 ГПК.

Следва да бъде посочено и, че в обстоятелствената част на исковата молба не се съдържат твърдения за злоупотреба с правото на обезпечение на иск, от страна на ответника, в който случай увреденият може да се удовлетвори по пътя на общия деликт, с оглед даденото по-горе задължително тълкуване от ВКС.

Като неоснователно се преценява оплакването във въззивната жалба, че след като производството по първоинстанционното дело е било спряно от ВРС с оглед изчакване изхода на материалноправния спор между страните, разглеждан в производството по гр.д. № 18287/2019 г., на ВРС и той приключил с влязло в сила определение за прекратяване, то неправилно било прието, че не са налице основанията на чл. 403, ал. 1 ГПК.

Предметът на заявления за разглеждане иск се определя от основаниято и петитума му. В петитума ищецът сочи вида на търсената от съда защита (в какво се състои искането до съда) - чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК, а основаниято представляват фактическите обстоятелства, на които се основава претенцията - чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК. В конкретния случай, с исковата молба ищецът е претендирал обезщетение при твърдения за претърпени вреди от наложено обезпечение, което впоследствие е било отменено по пътя на инстанционния контрол, спрямо лицето, чиито иск е предмет на обезпечението. В нито един момент, ищецът не е предприел действия по изменение на основаниято на предявения иск в посока, че вредите за него са настъпили в резултат на прекратяване на производството по обезпечения иск. Следва да бъде посочено и, че производството е било спряно, тъй като ВРС е преценил, че титулярството на обезпеченото вземане има преюдициално значение за разглеждания спор. Дори и да бъде споделена, преценката за преюдициалност на въпроса за титулярството на обезпеченото вземане, това в никакъв случай не означава, че съдът служебно следва да подмени твърденията на ищеца и да уважи предявения иск на основание различно от заявеното в исковата молба. Едва с въззивната жалба, въззивникът сочи, че предявения иск бил в хипотезата на чл. 403, ал. 1, предл. трето ГПК – искът, по който е допуснато обезпечението е бил прекратен.

Предвид изложеното, размерът на претенцията не следва да бъде обсъждан, доколкото не биха се променили изводите по основателността на иска. Само за пълнота, следва да бъде посочено, че Решение № 156/18.12.2017 г., по т.д. № 449/2017 г., ВКС, II ТО е известно и се споделя от въззивния съд, но същото е постановено по различна фактическа установеност от настоящата.

Посоченото процесуално нарушение допуснато от първоинстанционния съд при събиране на доказателствата, изразяващо се в прилагане към настоящото производство на гр.д. № 18287/2019 г., на ВРС, което било сторено по преклудирано искане на ответника, сега въззиваем, също не може да доведе до уважаване на предявения иск. Изискването и прилагането на приключило производство съдът може да извършва и служебно, а не единствено в резултат на искане на страните.

В заключение, предявения иск като неоснователен ще следва да бъде отхвърлен. Постановеното първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на въззиваемия на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, се следват направените за въззивната инстанция разноски, възлизащи на 300.00 лв., адвокатско възнаграждение, съобразно отправеното искане, представения списък по чл. 80 ГПК и доказателства.

Мотивиран от изложеното, съставът на ВРС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260231/15.04.2022 г., по гр.д. № 4671/2020 г., на ВРС, VIII с..

ОСЪЖДА „ПИ МАРКЕТ“ ЕООД, ЕИК 202800893, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Люлин VIII“, ул „Търново“, срещу бл. 817 да **заплати на** „ИНТЕЙК“ ЕООД, ЕИК 203211061, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Г. Ж.“, № 22, втр. двор, сумата **300.00 лв. (триста лева)**, представляваща разноски за въззивното производство, на чл. 78, ал. 1 ГПК

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____